

Arrest

nr. 185 389 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DE MOT verschijnt, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 september 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/08/2015

Overdracht CGVS: 22/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 3 juni 2016 van 9.08u tot 13.16u. Uw advocaat meester Ecem GOSTEK loco meester Shanna SCHUEREWEGEN was gedurende het gehele gehoor aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op 23 augustus 2016 van 9.27u tot 13.08u. Uw advocaat meester Miet CAES loco meester SCHUEREWEGEN Shanna was gedurende dit gehoor aanwezig. U werd tijdens beide gehoren bijgestaan door een tolk Arabisch-Nederlands.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger, geboren op 15 juni 1989. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u met uw beide ouders, uw vijf broers en uw zus woonde.

In 2011 begon u te werken als militair bij de inlichtingendienst in de Al Taji basis. U was bevoegd voor het controleren van de personen en voertuigen die de basis binnen kwamen. Eind mei, begin juni 2015 kreeg u de opdracht om overgeplaatst te worden naar de basis in Tikrit. U probeerde uit te leggen aan uw overste dat u niet kon gaan aangezien u geen gevechtservaring had. Uw overste verklaarde u echter dat dit een militair bevel was. Hierop besloot u te vluchten. U verliet korte tijd hierna uw basis en ging naar huis.

Een week tot tien dagen nadat u het leger had verlaten kreeg u telefoon van uw collega W. Hij vertelde u dat er patrouilles bij u thuis zouden langs komen aangezien u als deserteur werd beschouwd. Na dit nieuws verliet u het huis. Nadat u van uw ouders had gehoord dat deze troepen waren langs geweest, keerde u terug naar huis.

Een korte periode hierna kwam A. K. A. M., de verantwoordelijke van Hezbollah Al Khaliboun, langs bij u thuis. Hij vroeg u waarom u gestopt was met het leger en insinueerde dat u akkoord ging met de praktijken van de Islamitische Staat (IS) aangezien u het naliet hen te bestrijden. Hij vond dat het als soenniet uw plicht was om IS te bestrijden en eiste dat u zich bij de Hezbollah zou aansluiten om deel te nemen aan deze strijd. Indien u zich niet zou aansluiten zou u vermoord worden. A. K. A. M. eiste eveneens van uw broers A. en M. dat zij zich bij hen zouden aansluiten. U ging met de man in gesprek en slaagde erin een dag uitstel te krijgen. U vertelde hem dat u een paar zaken zou regelen en u de volgende dag bij hen zou melden.

De dag na deze ontmoeting verliet u het huis. U verbleef hierna afwisselend bij vrienden en familie. Een tijd later verlieten uw broers A. en M. eveneens het huis. Zij brachten enige tijd door bij uw tante in Suleymaniya. Nadat uw tante verhuisde keerden zij terug naar Bagdad. De dag dat u het huis verliet kwamen de militieleden voor een tweede keer bij u thuis langs. Een week nadat de militieleden voor de tweede keer langskwamen, bezochten zij uw ouders voor een derde keer.

Op 4 augustus 2015 nam u het vliegtuig van Bagdad naar Erbil. U overnachtte daar eenmaal en stak vanuit Erbil de grens naar Turkije over. Via Griekenland en de Balkanroute reisde u naar Europa. U kwam in België aan op 27 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 28 augustus 2015.

Nadat u vertrokken was uit Irak bleven de militieleden bij u langskomen. Hierdoor beslisten uw ouders te verhuizen. 20 dagen na uw vertrek verlieten zij het huis. Op het moment van het tweede gehoor op het CGVS verbleven zij in de wijk Al Dora. Uw broer Mohamed verplaatste zich op datzelfde moment nog steeds van de ene plaats naar de andere. Van uw broer A. heeft uw familie al sinds zes maanden geen nieuws meer ontvangen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw kieskaart, een badge van uw werk, een attest van het vervolledigen van uw opleiding door de Inlichtingendienst, een bewijs dat u begonnen bent met een opleiding georganiseerd door de Inlichtingendienst, een bewijs dat uw vader de Irakese nationaliteit heeft verworven, een aankoopakte die bewijst dat uw tante een huis in Syrië had, verschillende Irakese nationaliteitsbewijzen van familieleden, twee Syrische identiteitskaarten van uw tantes langs vaderskant, verschillende Irakese identiteitskaarten van familieleden, het bewijs dat verschillende van uw familieleden de Irakese nationaliteit verworven hebben, en 35 foto's met daarop printscreens van verschillende facebookpagina's.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving omwille van het feit dat u zich niet wou mengen in de strijd tegen IS. U vreest dat u bij terugkeer naar Irak geviséerd zal

worden door leden van de sjiitische militie Hezbollah Al Khaliboun omdat u het leger hebt verlaten en geweigerd hebt u bij hen aan te sluiten. Daarbij vreest u bij terugkeer naar Irak als deserteur veroordeeld en opgesloten te worden.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen haalt u aan dat u bij uw terugkeer naar Irak vreest door sjiitische milities gedood te worden omdat u geweigerd hebt zich bij hen aan te sluiten (CGVS I p. 11). U beweerde dat de militieleden u tijdens uw verblijf in Irak drie keer thuis zijn komen zoeken. Na uw vlucht uit Irak zouden zij eveneens verschillende keren bij u zijn langs geweest. U kan echter niet aannemelijk maken dat de militieleden contact met u gehad zouden hebben. U legde immers verschillende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de keren dat zij u thuis bezochten. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat uw hele familie thuis aanwezig was tijdens hun eerste bezoek (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw beide ouders, uw zus en uw jongste broer zeker thuis waren. U verklaarde eveneens dat ofwel uw broer A. ofwel uw broer M. ook aanwezig waren. U kon zich echter niet herinneren wie van beide broers hierbij aanwezig waren (CGVS II p. 6, 14 - 15). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, verklaarde u dat dit misschien verkeerdelijk genoteerd werd tijdens het eerste gehoor (CGVS II p. 15). Deze uitleg volstaat niet. Er moet opgemerkt worden dat het gehoorverslag een schriftelijke weergave vormt van uw verklaringen. Daarenboven bevestigde u tijdens het eerste gehoor uw eerdere verklaringen met betrekking tot het feit dat heel uw familie tijdens dat eerste bezoek aanwezig was, door aan te geven dat de militieleden uw broers Ahmed en Mohamed tijdens dit voorval probeerden in hun wagen te trekken (CGVS I p. 13). U verklaarde m.a.w. tot tweemaal toe dat uw gehele familie op dit moment thuis was. Daarbij komt dat u tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde dat uw beide ouders contact hebben gehad met de militieleden. U verklaarde dat uw moeder en vader begonnen te smeken opdat u zich pas de volgende dag bij de militieleden zou moeten melden (CGVS I p. 11). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat enkel u en uw vader met de militieleden zouden hebben gesproken (CGVS II p. 7, 14). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststellingen verklaarde u dat u tijdens het eerste interview inderdaad andere verklaringen had afgelegd. Wanneer u werd gevraagd waarom uw verklaringen tijdens de twee interviews verschilden legde u uit dat uw verklaringen niet verschilden maar dat dat de manier is waarop Irakezen vertellen (CGVS II p. 15). Deze uitleg vormt echter geen verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien dit voorval de eerste keer vormde dat u contact had met de milities en voor u de reden vormde waardoor u besloot uw huis te ontvluchten, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt over de eerste keer dat de militieleden van de sjiitische militie Hezbollah bij u zijn langs geweest, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De verklaringen die u aflegde in verband met de periode dat u ondergedoken leefde zijn evenmin overtuigend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat tijdens de periode gedurende dewelke u ondergedoken leefde uw broers bij u waren. Jullie zouden ongeveer heel deze periode met drie zijn samen gebleven (CGVS I p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u na uw vlucht uit het huis uw broers niet meer zou hebben gezien. U zou nog contact hebben gehad met M. en zou hem nog enkele minuten gezien hebben. Uw broer A. zou u na uw vertrek uit het ouderlijk huis echter niet meer gezien hebben (CGVS II p. 7, 15-16). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd bleef u bij de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor op het CGVS en herhaalde u dat u uw broers niet gezien had in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS II p. 16). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft echter geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien u zelf beweerde dat deze periode voor u als een hel was (CGVS I p. 13), kan redelijkerwijze dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over deze periode. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U legde eveneens vage en inconsistente verklaringen af omtrent het moment waarop u het ouderlijk huis heeft verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u dacht het ouderlijk huis te hebben verlaten in juni of juli. Wanneer u werd gevraagd in welke van deze twee maanden u thuis bent weg gegaan, uitte u het vermoeden dat u het huis in juli had verlaten (CGVS II p. 6). Tijdens hetzelfde interview bleek echter dat u gestopt bent met werken eind mei, begin juni (CGVS II p. 10). Ongeveer een week tot 10 dagen later zouden de militieleden voor een eerste keer zijn langs geweest (CGVS II p. 8). Dit zou willen zeggen dat u uw huis zou hebben verlaten midden juni en strookt niet met uw eerdere verklaring dat u het huis in juli zou hebben verlaten. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u zich de data niet kon herinneren omdat u toen in moeilijke omstandigheden leefde en u geen aandacht aan datums gaf (CGVS p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Gezien het bezoek van de milities en uw vlucht uit het huis het begin aankondigde van uw problemen, en gezien u korte tijd

hierna op 04/08/2015 Bagdad ontvluchtte, kan logischerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente en duidelijke verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente en vage verklaringen aflegt omtrent het begin van uw problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode tussen de bezoeken die de milities jullie brachten. Zo verklaarde u tijdens beide interviews op het CGVS dat de milities een tweede keer langskwamen één dag na hun eerste bezoek (CGVS I p. 14, CGVS II p. 7). Tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat de milities 4 a 5 dagen later voor een tweede keer langskwamen (vragenlijst CGVS nr. 3.5). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd hield u vast aan uw verklaringen afgelegd op het CGVS (CGVS I p. 17). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft echter geen verklaring voor het bestaan van deze divergentie. Gezien het hier niet gaat over details maar over kernelementen in uw relaas, kan dan ook wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. De tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegt, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U beweert dat u in Irak vreest voor repercussies van de sjiitische milities omdat u geweigerd zou hebben u bij hen aan te sluiten. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element in uw relaas. U kan niet aannemelijk maken dat de milities u zouden hebben gecontacteerd om met hen samen te werken en uw verklaringen over de periode waarin u ondergedoken moest leven overtuigen evenmin. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) dat de sjiitische milities kunnen rekenen op tal van vrijwilligers, die worden aangetrokken door het prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap hen oplevert. De verschillende geraadpleegde bronnen bevestigen dat er geen gedwongen rekrutering plaats vindt door de sjiitische milities. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat zij zich in uw geval wel tot deze manier van handelen zouden hebben gekeerd.

U haalde tijdens uw eerste interview eveneens aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest aanzien te worden als een deserteur en door de overheid te worden opgesloten. Er wordt echter enkel van desertie gesproken als u uw werk op een onwettige manier zou hebben verlaten. U kan echter niet aannemelijk maken dat u uw werk bij het leger op een illegale manier heeft verlaten.

Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat u het leger heeft verlaten omwille van uw overplaatsing naar Tikrit. U verklaarde dat u samen met twee andere soennitische collega's zou worden overgeplaatst (CGVS I p. 12). Toch heeft u het nagelaten met deze collega's te spreken over de komende overplaatsing. Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk. Op die manier zou u immers te weten kunnen komen wat de reactie van uw collega's waren toen zij hoorden dat zij gingen worden overgeplaatst, hoe zij hiermee omgingen en welke stappen zij eventueel gingen ondernemen. U beweerde dat u niet met uw collega's kon spreken omdat ze de bewaking over jullie zouden opdrijven in het geval ze jullie samen zagen (CGVS I p. 12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Het is immers weinig realistisch dat u niet de kans zou hebben gekregen of zou hebben kunnen nemen om met één van deze twee collega's afzonderlijk over uw problemen te spreken. Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en evenmin weet hoe zij met deze nakende overplaatsing omgingen (CGVS I p. 12), doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven legde u inconsistente en vage verklaringen af omtrent het moment waarop u de legerbasis ontvlucht zou zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u de basis ontvluchtte de dag nadat u te horen had gekregen dat u naar Tikrit overgeplaatst zou worden (CGVS I p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet meer wist of u dezelfde dag uit de basis was vertrokken of slechts de volgende dag (CGVS II p. 12). Toen u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u zich niet kon herinneren dat u zoiets had gezegd (CGVS II p. 14). Gezien de impact die het nieuws van de overplaatsing op u gehad heeft zo groot was dat u zelfs besliste hierdoor uw werk te verlaten, en gezien het feit dat u gedurende het eerste interview op het CGVS gedetailleerde informatie kon geven, kan dan ook wel van u verwacht worden dat u hier meer consistente en gedetailleerde verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u dit niet doet, maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas. Het geheel aan deze bevindingen doet twijfel rijzen over uw beweerde overplaatsing naar Tikrit.

Daarbij komt dat u niet aannemelijk kan maken dat de politie u thuis zou hebben bezocht. Noch tijdens uw interview op DVZ, noch tijdens uw eerste gehoor op het CGVS heeft u aangegeven dat leden van de politie u bij uw thuis zouden zijn komen zoeken. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u dit wel vermeld zou hebben tijdens het eerste gehoor op het CGVS en dat u eveneens vermeld zou hebben dat u door uw collega's werd gebeld (CGVS II p. 16). Tijdens uw eerste gehoor vertelde u inderdaad dat u door uw collega's gewaarschuwd werd dat u na 15 dagen afwezigheid als een deserteur zou worden aanzien (CGVS I p. 12). U zou door hen gebeld zijn geweest 1 week of 10 dagen nadat u het leger had verlaten om u te waarschuwen dat er patrouilles bij u zouden langs komen die u

zouden mee nemen (CGVS p. 13). U heeft echter op geen enkel moment vermeld dat deze troepen ook daadwerkelijk bij u thuis zijn langs geweest. Het feit dat u naliel dit te vermelden terwijl dit bezoek u toonde dat u gezocht werd door de overheid, en dit op een moment waarop u nog geen andere problemen kende, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop deze politie-eenheid u thuis zou zijn komen bezoeken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, volgens wat u zich herinnerde, de militieleden langs kwamen vooraleer de politie eenheid u thuis bezocht (CGVS II p. 9). Later tijdens hetzelfde interview verklaarde u echter dat u dacht dat u nog thuis woonde op het moment dat de politie langs kwam en dat deze politieleden eerder bij jullie waren langs geweest dan de militieleden (CGVS II p. 10). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd stelde u echter dat u niet had vermeld dat de politie pas na de militie was langs geweest en dat u slechts had verklaard dat de politie-eenheid in dezelfde periode als de militieleden zijn langs geweest (CGVS II p. 9). Deze uitleg overtuigt niet. Het tegenspreken van verklaringen die u eerder tijdens hetzelfde gehoor aflegde, geeft geen verklaring voor het bestaan van deze afwijkende beweringen. Gezien het hier niet gaat om een detail, maar om een van de kernelementen van uw relaas, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u tijdens hetzelfde gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment waarop deze politieleden langs kwamen, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit in uw relaas.

Daarbij lijkt de houding die u aanneemt nadat u bent gestopt met werken bij het leger niet in overeenstemming te zijn met uw vrees voor vervolging omwille van desertie. Zo verklaarde u dat u nadat u gestopt was bij het leger van plan was ander werk te zoeken (CGVS I p. 13). U verklaarde dat u in deze periode actief op zoek ging naar werk en eveneens met vrienden buiten kwam (CGVS II p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u niet van plan was Irak te verlaten nadat u het leger had verlaten, maar dat u zichzelf pas gedwongen zag te vluchten nadat u thuis bezocht werd door de militieleden van Hezbollah al Khaliboun (CGVS I p. 17). Uit deze verklaringen blijkt dat u na uw werk bij het leger uw toekomst in Irak op een andere manier wou opbouwen. Deze houding wijst echter niet op een gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog legaal hebt kunnen reizen. U zou in Bagdad het vliegtuig naar Erbil hebben genomen. Hierbij werden uw tas en uw paspoort gecontroleerd. Vanuit Erbil heeft u de grens met Turkije overgestoken. Ook hier werd uw paspoort gecontroleerd (CGVS II p. 13). Indien u werkelijk gezocht werd als deserteur lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat u het risico zou lopen om opgepakt te worden door met het vliegtuig naar Erbil te reizen en op legale manier de grens met Turkije over te steken. Het feit dat het mogelijk was voor u vlekkeloos een paspoortcontrole in de luchthaven van Bagdad en een controle aan de grens met Turkije te doorstaan zonder opgepakt te worden, wijst er op dat de kans dat u daadwerkelijk door de overheid gezocht werd vrijwel onbestaande is.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u uw werk niet op onwettelijke manier heeft verlaten. Als gevolg hiervan hoeft u geen straffen omwille van desertie te vrezen.

Verder haalde u aan dat u in Irak problemen zou kennen omwille van het feit dat uw familie uit Syrië afkomstig is. U vermeldde dat u omwille van uw afkomst uit Syrië smeergeld diende te betalen opdat u werk kon vinden bij de overheid, u genoot er geen bescherming van een stam (CGVS II p. 12), u kon geen promotie maken en kreeg minder loon en verlof dan uw collega's (CGVS I p. 16). Deze daden kunnen moeilijk beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze problemen zijn niet dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het feit dat u afkomstig was uit Syrië beïnvloedde uw leven niet in die mate dat het voor u niet meer mogelijk was een relatief normaal leven te leiden. U vermeldde dat uw broer Mohamed van uw familie wel problemen heeft gekend. Hij zou betrokken zijn geweest bij een mondeling geschil en uw familie zou een aanzienlijk bedrag hebben moeten betalen omwille van het feit dat jullie niet op de bescherming van een stam zouden kunnen rekenen. Er dient echter opgemerkt te worden dat uw familie reeds sinds 1957 in hetzelfde gebied in Irak woont (CGVS I p. 6) en dit het enige voorval is dat uw familie heeft gekend (CGVS II p. 13). Dit toont aan dat het voor uw familie mogelijk was een leven in Bagdad op te bouwen. Een dergelijk éénmalig incident kan moeilijk bestempeld worden als een voortdurende en systematische schending van mensenrechten. Daarenboven moet er op gewezen worden dat uw beide ouders geboren zijn in Irak en de Irakese nationaliteit bezitten, u zelf bent geboren en getogen in Irak en dat u beschikt over een Irakees nationaliteitsbewijs en een Iraakse identiteitskaart. Bovendien beweert u geen andere Syriërs te kennen die in Irak aanwezig zijn (CGVS I p. 16). U vermeldde dat iedereen wist dat uw familie uit Syrië afkomstig is gezien u al zo lang in dezelfde wijk in Irak woonde (CGVS II p. 13). Doch, indien u zou verhuizen naar een andere wijk in Bagdad is er omwille van voorgaande argumenten weinig kans dat u als Syriër gepercipieerd zou worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied

rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal

slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kieskaart, woonstkaart, rantsoenkaart en de Iraakse nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw familieleden bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De documenten die u voorlegt in verband met uw werk, nl. uw badge, het administratief bevel van het leger en het attest van het vervolledigen van uw opleiding door de Inlichtingendienst, leveren geen informatie dat u omwille hiervan problemen zou hebben gekend. Verder legde u nog bewijzen voor van uw vader en van verschillende andere familieleden die aantonen dat zij de Iraakse nationaliteit hebben verworven. U legde Syrische identiteitskaarten voor van twee van uw tantes en een aankoopakte van een huis in Syrië van een van deze tantes. Deze stukken tonen slechts aan dat uw familie oorspronkelijk uit Syrië afkomstig is maar kunnen niet bewijzen dat jullie omwille van jullie Syrische afkomst problemen zouden hebben gekend. Verder mailde u 35 foto's door met daarop printscreens van verschillende facebookpagina's. De artikels die op deze facebookpagina's werden gepost spreken echter enkel over de algemene toestand in Irak. Zij belichten verschillende aanslagen uitgevoerd in Bagdad Al-Jadida en de strijd om Falluja. Deze artikels over de algemene situatie wijzen echter niet op een persoonlijke vervolging door de militieleden of het leger.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betwist de motivering dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is door het afleggen van inconsistente verklaringen, doordat bronnen bevestigen dat geen gedwongen rekruteringen plaatsvinden en doordat er geen sprake is van desertie.

Wat de huidige veiligheidssituatie in Bagdad betreft, betoogt verzoeker dat hij niet alleen te kampen heeft met ISIS die daadwerkelijk aanvallen uitvoert op gewone burgers, maar eveneens met de sjiiitische milities die soennieten zoals verzoeker aanvallen. Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). Het openbaar leven ligt in Bagdad wel degelijk volledig stil, en bij het buitenkomen heeft men schrik van iedereen, niet alleen van ISIS maar eveneens van andere milities. Zoals uit de bijgebrachte informatie naar voren komt, kan men geen daadwerkelijk beeld van de situatie in Bagdad vormen gezien ofwel cijfermateriaal nog niet beschikbaar is ofwel omdat door de regering veel gefilterd wordt. In het advies wordt melding gemaakt van het feit dat volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW dagelijks lijken worden gevonden, de milities er straffeloos te werk kunnen gaan, en de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen kunnen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Met een verwijzing naar de COI Focus waarop de bestreden beslissing steunt, voert verzoeker aan dat ook wordt gemeld dat de VN-missie in een nota over haar methodologie zelf een kanttekening maakt bij de weergegeven cijfers waarvan de bestreden beslissing melding maakt en niet uitsluit dat haar methodologie ertoe zou kunnen leiden dat het daadwerkelijke geweld hoger ligt dan gerapporteerd. Daarenboven wordt duidelijk melding gemaakt dat geen enkele wijk in Bagdad gespaard blijft van het geweld van ISIS en de milities. De bestreden beslissing wijkt af van de COI Focus en de objectieve criteria die de Commissaris-generaal in rekening brengt komen niet naar voren in het voormelde advies en doen niets af aan de ernst van de situatie aldaar. Daarenboven wordt afgeweken van het advies van UNHCR dat ingevolge de verslechtering van de situatie door ISIS de personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte slechts melding gemaakt van een verouderde evaluatie en een recent advies en de Commissaris-generaal faalt naar recht om de voorliggende persoonlijke situatie in Bagdad te evalueren. Verzoeker bespreekt ook de rechtspraak van de Raad in zijn arrest nr. 165 615 van 12 april 2016. Hij betoogt dat de mogelijkheid van het al dan niet bestaan van een intern vluchtalternatief nog moet worden onderzocht en stelt dat een publicatie van Caritas International aantoonde dat de positie die de Commissaris-generaal aanhoudt niet langer houdbaar is. Tot slot blijkt uit tal van informatie dat de veiligheid in Bagdad op dit moment op geen enkele wijze gegarandeerd kan worden. Een overzicht van de websites waarop artikelen zijn terug te vinden omtrent de recente situatie in Bagdad worden gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift. Een document van Vluchtelingenwerk Nederland van juli 2016 wordt bijgebracht als stuk 4 bij het verzoekschrift.

2.1.2. In een aanvullende nota van 28 februari 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017.

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker een kopie neer van een brief van 17 augustus 2016, met een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij contact heeft gehad met de militieleden aan de hand van de toelichting dat het tweede CGVS-interview een verduidelijking was van het eerste CGVS-interview, en aangezien familie een vaag begrip is. De Raad treedt verzoeker geenszins bij dat de tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent de keren dat de militieleden naar zijn huis zijn gekomen geen of een kleine discrepantie is. Het is immers ongeloofwaardig dat verzoeker zich niet meer correct voor de geest kan halen of tijdens het eerste bezoek de militieleden probeerden om zijn broers A. en M. in hun wagen trekken, of zijn moeder al dan niet smeekte opdat verzoeker zich de volgende dag kon aanmelden.

Verzoekers ontkenning van zijn verklaringen tijdens het eerste CGVS-interview dat hij en zijn broers ongeveer twee maanden samen zijn gebleven tot verzoeker is vertrokken (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 13) doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. De tegenstrijdige verklaringen over deze periode doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker heeft meer vage en inconsistente verklaringen afgelegd over het moment dat hij het ouderlijk huis heeft verlaten dan dat hij niet meer zou weten of het in juni of juli was. Ook tijdens het eerste CGVS-interview, geeft verzoeker aan dat hij thuis is vertrokken nadat de militie een eerste keer is langs geweest ongeveer een week of tien dagen nadat hij gestopt was met werken (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 11 en 13), terwijl hij aangaf dat hij eind mei, begin juni zijn werk had verlaten (*Ibid.*, p. 9).

Uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij aanvang van de asielprocedure blijkt ontegensprekelijk dat de militie een tweede keer bij hem thuis is langs geweest vier à vijf dagen later, toen hij niet thuis was. Hij verklaarde enerzijds dat hij daarop is gevlucht, uit Irak, terwijl hij dan vertelde dat ze nog een derde keer bij hem zijn geweest, waarna hij is gevlucht (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2). De tegenstrijdige verklaringen die verzoeker hierover aflegt ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de milities.

Verzoeker weerlegt bovendien niet dat de sjiiitische milities geen soennitische soldaten gedwongen rekruteren doordat hij meent dat de sjiiitische milities hen tegen hun eigen volk willen laten vechten. Verzoeker verklaarde overigens tijdens het eerste CGVS-interview, geconfronteerd met deze landeninformatie, dat ze gewone mensen begonnen te zoeken gelet op hun verlies van heel veel mensen tijdens het conflict en dat zij het zagen als een wraak omdat de soennieten hun vijand waren. Deze redenen vinden echter geen steun in de COI Focus *"Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi."* van Cedoca van 12 juli 2016 (p. 12-14), en verzoeker brengt geen elementen aan waarom de milities in zijn geval toch tot deze gedwongen rekrutering zouden zijn overgegaan.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op algemene wijze de motivering over de desertie bekritiseerd. Wat de weinig doorleefde verklaringen over de overplaatsing naar Tikrit, de tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop de politie is langsgesproken en zijn houding die hij aanneemt nadat hij is gestopt met werken betreft, volhardt verzoeker in een van zijn verklaringen. Het vasthouden aan een verklaring, doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de Commissaris-generaal, zoals terecht opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker laat tot slot de motivering over zijn problemen omwille van zijn Syrische afkomst en de door hem voorgelegde documenten ongemoeid. Ook deze motieven zijn correct en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier.

De Raad neemt dan ook de motivering van de bestreden beslissing over:

"U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving omwille van het feit dat u zich niet wou mengen in de strijd tegen IS. U vreest dat u bij terugkeer naar Irak gevisieerd zal worden door leden van de sjiiitische militie Hezbollah Al Khaliboun omdat u het leger hebt verlaten en geweigerd hebt u bij hen aan te sluiten. Daarbij vreest u bij terugkeer naar Irak als deserteur veroordeeld en opgesloten te worden.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen haalt u aan dat u bij uw terugkeer naar Irak vreest door sjiiitische milities gedood te worden omdat u geweigerd hebt zich bij hen aan te sluiten (CGVS I p. 11). U beweerde dat de militieleden u tijdens uw verblijf in Irak drie keer thuis zijn komen zoeken. Na uw vlucht uit Irak zouden zij eveneens verschillende keren bij u zijn langs geweest. U kan echter niet aannemelijk maken dat de militieleden contact met u gehad zouden hebben. U legde immers verschillende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de keren dat zij u thuis bezochten. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat uw hele familie thuis aanwezig was tijdens hun eerste bezoek (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw beide ouders, uw zus en uw jongste broer zeker thuis waren. U verklaarde eveneens dat ofwel uw broer A. ofwel uw broer M. ook aanwezig waren. U kon zich echter niet herinneren wie van beide broers hierbij aanwezig waren (CGVS II p. 6, 14 - 15). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, verklaarde u dat dit misschien verkeerdelijk genoteerd werd tijdens het eerste gehoor (CGVS II p. 15). Deze uitleg volstaat niet. Er moet opgemerkt worden dat het gehoorverslag een schriftelijke weergave vormt van uw verklaringen. Daarenboven bevestigde u tijdens het eerste gehoor uw eerdere verklaringen met betrekking tot het feit dat heel uw familie tijdens dat eerste bezoek aanwezig was, door aan te geven dat de militieleden uw broers Ahmed en Mohamed tijdens dit voorval probeerden in hun wagen te trekken (CGVS I p. 13). U verklaarde m.a.w. tot tweemaal toe dat uw gehele familie op dit moment thuis was. Daarbij komt dat u tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde dat uw beide ouders contact hebben gehad met de militieleden. U verklaarde dat uw moeder en vader begonnen te smeken opdat u

zich pas de volgende dag bij de militieleden zou moeten melden (CGVS I p. 11). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat enkel u en uw vader met de militieleden zouden hebben gesproken (CGVS II p. 7, 14). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststellingen verklaarde u dat u tijdens het eerste interview inderdaad andere verklaringen had afgelegd. Wanneer u werd gevraagd waarom uw verklaringen tijdens de twee interviews verschilden legde u uit dat uw verklaringen niet verschilden maar dat de manier is waarop Irakezen vertellen (CGVS II p. 15). Deze uitleg vormt echter geen verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien dit voorval de eerste keer vormde dat u contact had met de milities en voor u de reden vormde waardoor u besloot uw huis te ontvluchten, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt over de eerste keer dat de militieleden van de sjiitische militie Hezbollah bij u zijn langs geweest, doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De verklaringen die u aflegde in verband met de periode dat u ondergedoken leefde zijn evenmin overtuigend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat tijdens de periode gedurende dewelke u ondergedoken leefde uw broers bij u waren. Jullie zouden ongeveer heel deze periode met drie zijn samen gebleven (CGVS I p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u na uw vlucht uit het huis uw broers niet meer zou hebben gezien. U zou nog contact hebben gehad met M. en zou hem nog enkele minuten gezien hebben. Uw broer A. zou u na uw vertrek uit het ouderlijk huis echter niet meer gezien hebben (CGVS II p. 7, 15-16). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd bleef u bij de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor op het CGVS en herhaalde u dat u uw broers niet gezien had in de periode dat u ondergedoken leefde (CGVS II p. 16). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft echter geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien u zelf beweerde dat deze periode voor u als een hel was (CGVS I p. 13), kan redelijkerwijze dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over deze periode. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U legde eveneens vage en inconsistente verklaringen af omtrent het moment waarop u het ouderlijk huis heeft verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u dacht het ouderlijk huis te hebben verlaten in juni of juli. Wanneer u werd gevraagd in welke van deze twee maanden u thuis bent weg gegaan, uitte u het vermoeden dat u het huis in juli had verlaten (CGVS II p. 6). Tijdens hetzelfde interview bleek echter dat u gestopt bent met werken eind mei, begin juni (CGVS II p. 10). Ongeveer een week tot 10 dagen later zouden de militieleden voor een eerste keer zijn langs geweest (CGVS II p. 8). Dit zou willen zeggen dat u uw huis zou hebben verlaten midden juni en strookt niet met uw eerdere verklaring dat u het huis in juli zou hebben verlaten. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u zich de data niet kon herinneren omdat u toen in moeilijke omstandigheden leefde en u geen aandacht aan datums gaf (CGVS p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Gezien het bezoek van de milities en uw vlucht uit het huis het begin aankondigde van uw problemen, en gezien u korte tijd hierna op 04/08/2015 Bagdad ontvluchtte, kan logischerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente en duidelijke verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente en vage verklaringen aflegt omtrent het begin van uw problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode tussen de bezoeken die de milities jullie brachten. Zo verklaarde u tijdens beide interviews op het CGVS dat de milities een tweede keer langskwamen één dag na hun eerste bezoek (CGVS I p. 14, CGVS II p. 7). Tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat de milities 4 a 5 dagen later voor een tweede keer langskwamen (vragenlijst CGVS nr. 3.5). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd hield u vast aan uw verklaringen afgelegd op het CGVS (CGVS I p. 17). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft echter geen verklaring voor het bestaan van deze divergentie. Gezien het hier niet gaat over details maar over kernelementen in uw relaas, kan dan ook wel redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. De tegenstrijdige verklaringen die u hierover aflegt, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U beweert dat u in Irak vreest voor repercussies van de sjiitische milities omdat u geweigerd zou hebben u bij hen aan te sluiten. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element in uw relaas. U kan niet aannemelijk maken dat de milities u zouden hebben gecontacteerd om met hen samen te werken en uw verklaringen over de periode waarin u ondergedoken moest leven overtuigen evenmin. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) dat de sjiitische milities kunnen rekenen op tal van vrijwilligers, die worden aangetrokken door het prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap hen oplevert. De verschillende geraadpleegde bronnen bevestigen dat er geen gedwongen rekrutering plaats vindt door de sjiitische

milities. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat zij zich in uw geval wel tot deze manier van handelen zouden hebben gekeerd.

U haalde tijdens uw eerste interview eveneens aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest aanzien te worden als een deserteur en door de overheid te worden opgesloten. Er wordt echter enkel van desertie gesproken als u uw werk op een onwettige manier zou hebben verlaten. U kan echter niet aannemelijk maken dat u uw werk bij het leger op een illegale manier heeft verlaten.

Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat u het leger heeft verlaten omwille van uw overplaatsing naar Tikrit. U verklaarde dat u samen met twee andere soennitische collega's zou worden overgeplaatst (CGVS I p. 12). Toch heeft u het nagelaten met deze collega's te spreken over de komende overplaatsing. Dit lijkt echter weinig waarschijnlijk. Op die manier zou u immers te weten kunnen komen wat de reactie van uw collega's waren toen zij hoorden dat zij gingen worden overgeplaatst, hoe zij hiermee omgingen en welke stappen zij eventueel gingen ondernemen. U beweerde dat u niet met uw collega's kon spreken omdat ze de bewaking over jullie zouden opdrijven in het geval ze jullie samen zagen (CGVS I p. 12-13). Deze uitleg overtuigt niet. Het is immers weinig realistisch dat u niet de kans zou hebben gekregen of zou hebben kunnen nemen om met één van deze twee collega's afzonderlijk over uw problemen te spreken. Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en evenmin weet hoe zij met deze nakende overplaatsing omgingen (CGVS I p. 12), doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven legde u inconsistente en vage verklaringen af omtrent het moment waarop u de legerbasis ontvlucht zou zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u de basis ontvluchtte de dag nadat u te horen had gekregen dat u naar Tikrit overgeplaatst zou worden (CGVS I p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet meer wist of u dezelfde dag uit de basis was vertrokken of slechts de volgende dag (CGVS II p. 12). Toen u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u zich niet kon herinneren dat u zoiets had gezegd (CGVS II p. 14). Gezien de impact die het nieuws van de overplaatsing op u gehad heeft zo groot was dat u zelfs besliste hierdoor uw werk te verlaten, en gezien het feit dat u gedurende het eerste interview op het CGVS gedetailleerde informatie kon geven, kan dan ook wel van u verwacht worden dat u hier meer consistente en gedetailleerde verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u dit niet doet, maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas. Het geheel aan deze bevindingen doet twijfel rijzen over uw beweerde overplaatsing naar Tikrit.

Daarbij komt dat u niet aannemelijk kan maken dat de politie u thuis zou hebben bezocht. Noch tijdens uw interview op DVZ, noch tijdens uw eerste gehoor op het CGVS heeft u aangegeven dat leden van de politie u bij uw thuis zouden zijn komen zoeken. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u dit wel vermeld zou hebben tijdens het eerste gehoor op het CGVS en dat u eveneens vermeld zou hebben dat u door uw collega's werd gebeld (CGVS II p. 16). Tijdens uw eerste gehoor vertelde u inderdaad dat u door uw collega's gewaarschuwd werd dat u na 15 dagen afwezigheid als een deserteur zou worden aanzien (CGVS I p. 12). U zou door hen gebeld zijn geweest 1 week of 10 dagen nadat u het leger had verlaten om u te waarschuwen dat er patrouilles bij u zouden langs komen die u zouden mee nemen (CGVS p. 13). U heeft echter op geen enkel moment vermeld dat deze troepen ook daadwerkelijk bij u thuis zijn langs geweest. Het feit dat u naliert dit te vermelden terwijl dit bezoek u toonde dat u gezocht werd door de overheid, en dit op een moment waarop u nog geen andere problemen kende, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop deze politie-eenheid u thuis zou zijn komen bezoeken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, volgens wat u zich herinnerde, de militieleden langs kwamen vooraleer de politie eenheid u thuis bezocht (CGVS II p. 9). Later tijdens hetzelfde interview verklaarde u echter dat u dacht dat u nog thuis woonde op het moment dat de politie langs kwam en dat deze politieleden eerder bij jullie waren langs geweest dan de militieleden (CGVS II p. 10). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd stelde u echter dat u niet had vermeld dat de politie pas na de militie was langs geweest en dat u slechts had verklaard dat de politie-eenheid in dezelfde periode als de militieleden zijn langs geweest (CGVS II p. 9). Deze uitleg overtuigt niet. Het tegenspreken van verklaringen die u eerder tijdens hetzelfde gehoor aflegde, geeft geen verklaring voor het bestaan van deze afwijkende beweringen. Gezien het hier niet gaat om een detail, maar om een van de kernelementen van uw relaas, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u tijdens hetzelfde gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment waarop deze politieleden langs kwamen, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit in uw relaas.

Daarbij lijkt de houding die u aanneemt nadat u bent gestopt met werken bij het leger niet in overeenstemming te zijn met uw vrees voor vervolging omwille van desertie. Zo verklaarde u dat u nadat u gestopt was bij het leger van plan was ander werk te zoeken (CGVS I p. 13). U verklaarde dat u in deze periode actief op zoek ging naar werk en eveneens met vrienden buiten kwam (CGVS II p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u niet van plan was Irak te verlaten nadat u het leger had

verlaten, maar dat u zichzelf pas gedwongen zag te vluchten nadat u thuis bezocht werd door de militieleden van Hezbollah al Khaliboun (CGVS I p. 17). Uit deze verklaringen blijkt dat u na uw werk bij het leger uw toekomst in Irak op een andere manier wou opbouwen. Deze houding wijst echter niet op een gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog legaal hebt kunnen reizen. U zou in Bagdad het vliegtuig naar Erbil hebben genomen. Hierbij werden uw tas en uw paspoort gecontroleerd. Vanuit Erbil heeft u de grens met Turkije overgestoken. Ook hier werd uw paspoort gecontroleerd (CGVS II p. 13). Indien u werkelijk gezocht werd als deserteur lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat u het risico zou lopen om opgepakt te worden door met het vliegtuig naar Erbil te reizen en op legale manier de grens met Turkije over te steken. Het feit dat het mogelijk was voor u vlekkeloos een paspoortcontrole in de luchthaven van Bagdad en een controle aan de grens met Turkije te doorstaan zonder opgepakt te worden, wijst er op dat de kans dat u daadwerkelijk door de overheid gezocht werd vrijwel onbestaande is.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u uw werk niet op onwettelijke manier heeft verlaten. Als gevolg hiervan hoeft u geen straffen omwille van desertie te vrezen.

Verder haalde u aan dat u in Irak problemen zou kennen omwille van het feit dat uw familie uit Syrië afkomstig is. U vermeldde dat u omwille van uw afkomst uit Syrië smeergeld diende te betalen opdat u werk kon vinden bij de overheid, u genoot er geen bescherming van een stam (CGVS II p. 12), u kon geen promotie maken en kreeg minder loon en verlof dan uw collega's (CGVS I p. 16). Deze daden kunnen moeilijk beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze problemen zijn niet dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het feit dat u afkomstig was uit Syrië beïnvloedde uw leven niet in die mate dat het voor u niet meer mogelijk was een relatief normaal leven te leiden. U vermeldde dat uw broer Mohamed van uw familie wel problemen heeft gekend. Hij zou betrokken zijn geweest bij een mondeling geschil en uw familie zou een aanzienlijk bedrag hebben moeten betalen omwille van het feit dat jullie niet op de bescherming van een stam zouden kunnen rekenen. Er dient echter opgemerkt te worden dat uw familie reeds sinds 1957 in hetzelfde gebied in Irak woont (CGVS I p. 6) en dit het enige voorval is dat uw familie heeft gekend (CGVS II p. 13). Dit toont aan dat het voor uw familie mogelijk was een leven in Bagdad op te bouwen. Een dergelijk éénmalig incident kan moeilijk bestempeld worden als een voortdurende en systematische schending van mensenrechten. Daarenboven moet er op gewezen worden dat uw beide ouders geboren zijn in Irak en de Irakese nationaliteit bezitten, u zelf bent geboren en getogen in Irak en dat u beschikt over een Irakees nationaliteitsbewijs en een Iraakse identiteitskaart. Bovendien beweert u geen andere Syriërs te kennen die in Irak aanwezig zijn (CGVS I p. 16). U vermeldde dat iedereen wist dat uw familie uit Syrië afkomstig is gezien u al zo lang in dezelfde wijk in Irak woonde (CGVS II p. 13). Doch, indien u zou verhuizen naar een andere wijk in Bagdad is er omwille van voorgaande argumenten weinig kans dat u als Syriër gepercipieerd zou worden."

"De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, kieskaart, woonstkaart, rantsoenkaart en de Irakese nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw familieleden bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De documenten die u voorlegt in verband met uw werk, nl. uw badge, het administratief bevel van het leger en het attest van het vervolledigen van uw opleiding door de Inlichtingendienst, leveren geen informatie dat u omwille hiervan problemen zou hebben gekend. Verder legde u nog bewijzen voor van uw vader en van verschillende andere familieleden die aantonen dat zij de Irakese nationaliteit hebben verworven. U legde Syrische identiteitskaarten voor van twee van uw tantes en een aankoopakte van een huis in Syrië van een van deze tantes. Deze stukken tonen slechts aan dat uw familie oorspronkelijk uit Syrië afkomstig is maar kunnen niet bewijzen dat jullie omwille van jullie Syrische afkomst problemen zouden hebben gekend. Verder mailde u 35 foto's door met daarop printscreens van verschillende facebookpagina's. De artikels die op deze facebookpagina's werden gepost spreken echter enkel over de algemene toestand in Irak. Zij belichten verschillende aanslagen uitgevoerd in Bagdad Al-Jadida en de strijd om Falluja. Deze artikels over de algemene situatie wijzen echter niet op een persoonlijke vervolging door de militieleden of het leger."

De brief van 27 augustus 2016 die verzoeker heeft voorgelegd in een aanvullende nota heeft geen betrekking op zijn persoon, aangezien hij niet wordt vermeld in het document. Bovendien benadrukt de Raad dat een dergelijk document slechts algemene informatie bevat en dat deze slechts een ondersteunende bewijswaarde heeft in het kader van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst ten onrechte dat de betreden beslissing is gesteund op de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van Cedoca van 31 maart 2016, nu het gaat om de COI Focus van 23 juni 2016 en 12 augustus 2016. De door verzoeker aangehaalde informatie is verder grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Ook de kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft. Waar verzoeker stelt dat de informatie in het administratief dossier van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij een aanvullende nota van 28 februari 2017 COI Focus "*Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Bovendien blijkt dat UNHCR's "*Position on Return to Iraq*" van november 2016 eveneens in overweging werd genomen en het standpunt van oktober 2014 vervangt (COI Focus 6 februari 2017, p. 4). Een verwijzing naar

rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld. De mogelijkheid van het al dan niet bestaan van een intern vluchtalternatief dient *in casu* geenszins nog te worden onderzocht.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP